

Abstrakt

Vlna útoků mířených proti cizineckým menšinám v Německé spolkové republice v prvních letech po znovusjednocení se stala na pozadí azylové debaty diskutující nutnou změnu zákona a přílivu žadatelů o azyl palčivým problémem. Vyvrcholením proticizineckých nálad se stal útok v Möllnu v listopadu 1992, během kterého zemřely 3 osoby turecké národnosti. Změna zákona byla 26. 5. 1993 schválena v německém Bundestagu a v platnost vstoupila 1. 7. 1993. Ovšem schválené omezení přijímání nových azylových žadatelů neodradilo pravicové extrémisty a před samotným vstupem zákona v platnost spáchali poslední velký žhářský útok v Solingenu dne 29. 5. 1993, který se zapsal do poválečných německých dějin svým počtem obětí i rozsahem jako nejstrašnější případ proticizineckých nálad vůbec.

Práce srovnává oba útoky na základě vybraných tezí z Karapinovy studie „Antiminority Riots in Unified Germany : Cultural Conflicts und Mischanneled Political Participation“ za účelem zjištění možných příčin resp. předpokladů pro vznik útoků.

Na základě srovnání dospívá k závěru, že pravděpodobnost vzniku útoku v demokratizující společnosti je tam, kde nejsou etnické menšiny sociálně integrované a spolupráce obou etnik nefunguje případně neřeší vzájemné problémy mírovou cestou, nebo kde důležití političtí zástupci veřejně podporují trestné činy nebo je obsahují jejich politické programy a nebo kde selže činnost policie.